

get under Nr. 7 til § 14, der handler om Menighedsraadens Myndighed til at tage Beslutning i nogle af de i § 14 omtalte Tilfælde og bestemmer, at denne Myndighed ikke skal være afhængig af, at Spørgsmaalet forinden har faaet Tilslutning paa et Menighedsmøde, men blot af, at det forinden har været forhandlet paa et Menighedsmøde.

Af reel Betydning ere derimod de Ændringsforslag, jeg nu skal komme til. Der er først Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 5. Denne Paragraf handler om Medlemsforholdet til Folkekirken. Ændringsforslaget gaar ud paa, at den sidste Sætning i Paragraffens andet Stykke udgaar. Sætningen begynder saaledes: „... hvis Lære og Ritus paa afgørende Punkter ere i Uoverensstemmelse med Folkekirkens o. s. v.“ Hvis vore Ændringsforslag blive vedtagne, ophører Medlemsforholdet til Folkekirken, naar vedkommende skriftlig begærer sig udmeldt af Folkekirken, eller slutter sig til et andet Trossamfund. Det er i og for sig en ganske naturlig Ting. I det i Fjor vedtagne Lovforslag hed det: „paa afgørende Punkter ere i Uoverensstemmelse med Folkekirken“. Det er jo en højst omdisputerlig Ting, hvad „paa afgørende Punkter“ er, og det er i og for sig meget uheldigt at have en saadan Bestemmelse i et Lovforslag. Jeg tror, at Loven bliver klarere ved, at man vedtager vort Ændringsforslag.

Jeg gaar derefter over til Ændringsforslaget under Nr. 6 til § 11. Den Erklæring, som de valgte Menighedsraadsmedlemmer skulle afgive, har været meget omdebatteret. Efter Flertallets Ændringsforslag vil den faa den samme Form som i Fjor. Kun kommer der til at staa „den danske evangelisk-lutherske Folkekirke“, medens der i Fjor kun stod „den danske Folkekirke“. Naar man ser formelt paa det — og det skulle vi naturligvis gøre herinde paa Rigsdagen; vi kunne i Kirkesager kun lovgive om det formelle; alt, hvad der angaar det indre Liv, kommer ikke Rigsdagen ved som lovgivende Myndighed — er Flertallets Forslag korrekt, thi efter Grundloven er den evangelisk-lutherske Kirke den danske Folkekirke. Hvad man saa vil lægge ind i det, om man vil sige, det er en Skærpelse af det konfessionelle eller ikke, det bliver en Sag, som ikke kan ligge os herinde paa Sinde. Det bliver afgjort af det Liv, som leves under de Former, som vi skabe herinde fra. Vi vide jo, at Udviklingen ikke gaar i konfessionel Retning, men ligesom man anerkender de

nationale Ejendommeligheder paa det folkelige Omraade, kan man anerkende det konfessionelle paa Kirkens Omraade. Man lægger imidlertid ikke den samme Vægt paa disse konfessionelle Forskelligheder nu som tilforn, men at vort Lands religiøse Liv har sin ejendommelige Type er utvivlsomt, og den evangelisk-lutherske Type er den, som historisk set hidtil har været den, der har udtrykt det, som vor Folkelighed bedst har kunnet finde sig i i kirkelig Henseende. Det bliver Livet, som det leves indenfor Kirken, der kommer til at afgøre, hvad der skal lægges ind i Begrebet „evangelisk-luthersk“. Naar man derfor fra anden Side har krævet dette Udtryk sat ind i Lovforslaget, have vi ment at kunne gaa med dertil.

Man har været meget misfornøjet med Afskedigelsesparagrafferne, og derfor have vi ment, at det var rigtigt at udelade dem. Derom dreje sig de sidste Ændringsforslag fra Flertallets Side, Ændringsforslagene Nr. 14 og følgende. Vi mene ganske vist, at det har sin Betydning, at vi faa en Bestemmelse om Præsters Afskedigelse, men det vil jo ske, naar den højtærede Minister, hvad han har lovet, fremlægger et Lovforslag om Ændringer i den folkekirkelige Retspleje. Naar dette Spørgsmaal, der altsaa staar paa Dagsordenen, ordnes paa en tidssvarende Maade, vil ogsaa Spørgsmaalet om Præsternes Afskedigelse komme frem. Vi have derfor ment med god Samvittighed at kunne gaa med til at stryge disse Paragraffer.

Jeg beklager meget, at Fællesudvalget ikke har kunnet samles om en enstemmig Indstilling; men det har vist sig umuligt. Modsætningerne vare for store. Det var umuligt at mødes om Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 27 angaaende det kirkelige Udvalg og dets Sammensætning. Vi vide, at man ser forskelligt paa en Kirkeforfatning, og at tage den Sag op i Fællesudvalget vilde i alt Fald bevirke, at Lovforslaget ikke kunde blive til Lov. Og det vilde ogsaa være en Opgave, som Fællesudvalget ikke var kompetent til at tage op, naar vi ogsaa skulde indstille om, hvordan et saadant kirkeligt Udvalg eller en Kirkedag skulde sammensættes. Men et stort Flertal har altsaa samlet sig om de foreliggende Ændringsforslag, og der er derfor meget stor Sandsynlighed for, at disse Forslag blive til Lov. Naar det sker, har den lovgivende Myndighed gjort, hvad den kunde, for at sikre Folkekirken en roligere Fremtid. Det, det kommer an paa, er, om man vil benytte dette, om der